

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Jitky Zavřelové a Faisala Husseiniho v právní věci žalobkyně: **Selemar s.r.o.**, se sídlem Korunní 2569, Praha 1, zastoupená JUDr. Vladimírem Kubátem, advokátem se sídlem Radlická 1031/42, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2018, čj. MPSV-2017/192588-421/1, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2021, čj. 8 Ad 7/2018-30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Úřad práce České republiky - krajská pobočka pro hlavní město Prahu rozhodnutím ze dne 3. 8. 2017, čj. ABA-T-796/2017, neposkytl žalobkyni podle § 78 odst. 4 a odst. 8 písm. b) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2017, příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném pracovním místě za 1. čtvrtletí roku 2017. Úřad práce v řízení předcházejícím vydání tohoto rozhodnutí žalobkyni vyrozuměl o nedoplatku na dani a vyzval ji k jeho úhradě. Žalobkyně však přesto podmínku bezdlužnosti nesplnila. Odvolání žalobkyně žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a napadené rozhodnutí úřadu práce potvrdil. Žalovaný mimo jiné zdůraznil, že odvolací námitce, podle níž žalobkyně úhradu

nedoplatku doložila již 9. 6. 2017, nijak nesvědčí spisová dokumentace. Z výpisu daňových obrátů z osobních daňových účtů žalobkyně, který k odvolání připojila, nelze rovněž dovodit, že by nedoplatek uhradila. Žalovaný rovněž zdůraznil, že se jedná o řízení o žádosti a je na žadateli, aby řádně a včas zajistil vše potřebné pro vyhovění žádosti.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadla žalobkyně žalobou. Uvedla, že již v průběhu správního řízení doložila a vysvětlila, že finančním úřadem evidovaný nedoplatek ve výši 13 Kč vznikl nesprávným (časovým) spárováním provedených plateb a předepsaných daní. V rámci osobního jednání na úřadu práce příslušné pracovníci vysvětlila a doložila, že nedoplatek nemá. Skutečnost, že ke dni vydání vyrozumění úřadu práce (12. 6. 2017) žalobkyně nedoplatek u finančního úřadu neměla, plyne i z potvrzení finančního úřadu ze dne 27. 6. 2017.

[3] Městský soud v Praze shora označeným rozsudkem žalobu zamítl. Shrnul průběh řízení o žádosti a zdůraznil, že žalobkyně shora uvedené potvrzení finančního úřadu mohla mít k dispozici při podání odvolání, avšak v odvolání o jeho existenci nic neuvedla a k odvolání ho nepřiložila. Městský soud v návaznosti na odkaz na § 75 s. ř. s. zdůraznil, že odpovědností žalobkyně bylo doložit na výzvu úřadu práce bezdlužnost a za situace, kdy byla vyrozuměna o existenci dluhu, doložit že dluh uhradila (případně, že dluh nevznikl). Důkazní povinnost žalobkyně nesplnila ani v odvolacím řízení, žalovaný tedy nemohl rozhodnout jinak. Nad rámec výše uvedeného soud s odkazem na rozsudek NSS ze dne 11. 7. 2019, čj. 2 Ads 340/2018-23, uzavřel, že pro danou věc není podstatné, že se jednalo o dluh v bezvýznamné výši.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[4] Proti rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) kasační stížnost. Namítla, že v případě údajného daňového nedoplatku se zřejmě mohlo jednat o v evidenci správce daně zaznamenaný úrok z prodlení, který se ve smyslu § 253 odst. 1 daňového řádu nepředepisuje ani nevymáhá. K jeho evidenci mohlo dojít i nesprávně provedeným přiřazením plateb správcem daně. Stěžovatelka na to od počátku upozorňovala s tím, že rozhodnutí správních orgánů jsou nezákonná a nepřezkoumatelná, neboť nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Stejnou argumentaci uvedla i v žalobě, ovšem s tou se řádným způsobem nevyrovnal ani městský soud. Ke kasační stížnosti stěžovatelka přiložila přehled stavu svých daňových účtů, z něhož podle ní plyne, že žádný daňový nedoplatek neměla např. k 7. 4. 2017 či 25. 5. 2017, resp. že správce daně některé platby stěžovatelky přerazoval sám podle svého uvážení, aniž by to mohla nějakým způsobem ovlivnit. Tím je podle stěžovatelky prokázáno, že k rozhodnému dni (31. 3. 2017) neměla žádný splatný a vymahatelný daňový nedoplatek. Nebylo tedy prokázáno, že by nebyla bezdlužná. I kdyby bagatelní dluh k rozhodnému dni existoval, uhradila jej zákonem předpokládané lhůtě. Podle stěžovatelky jsou napadený rozsudek i jemu předcházející správní rozhodnutí nesprávná, nezákonná a nepřezkoumatelná a neodrážejí skutečný stav věci. Městským soudem odkazovaný rozsudek NSS sp. zn. 2 Ads 340/2017 je podle stěžovatelky nepřiléhavý, neboť v dané věci byl dán daňový nedoplatek. V jejím případě – i kdyby daňový nedoplatek ve výši 13 Kč k rozhodnému dni existoval – byl zhojen vykázáním přeplatku na daňovém účtu ke dni 7. 4. 2017.

pokračování

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl. Rozhodné podle něj je, že stěžovatelka byla řádně vyzvána k doložení toho, že dluh vůči finančnímu úřadu uhradila do 5 dnů od doručení oznámení o existenci dluhu. Podle žalovaného není s odkazem na § 153 daňového řádu rozhodné ani to, zda uvedený nedoplatek je nedoplatkem na vlastní dani nebo na jejím příslušenství. Řízení podle § 78 zákona o zaměstnanosti je řízením o žádosti. Stěžovatelka byla úřadem práce řádně poučena, a pokud uhrazení poplatku neprokázala, jde to výhradně k její tíži. Pro posouzení věci správním soudem je nutno vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Stěžovatelka ve správním řízení nijak neprokázala nepravdivost potvrzení, které si od finančního úřadu úřad práce ve správním řízení vyžádala. Existenci jakéhokoliv potvrzení o úhradě dluhu nenamítala ani v odvolacím řízení.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností podané kasační stížnosti (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). V této souvislosti lze předeslat, že kasační soud si je samozřejmě velice dobře vědom toho, že se spor v dané věci odvíjí od daňového nedoplatku v zanedbatelné výši. Tato okolnost však nemůže být relevantní, jde-li o vymezení samotného procesního rámce, v němž může probíhat přezkum napadeného rozsudku (resp. jemu předcházejících rozhodnutí správních orgánů).

[7] V tomto ohledu je klíčové, že stěžovatelka podstatu své kasační argumentace staví na tom, že ke dni 31. 3. 2017 neměla žádný splatný a vymahatelný daňový nedoplatek (tedy byla bezdlužná), resp. i kdyby bagatelní dluh k uvedenému datu existoval, v zákonem předpokládané lhůtě byl uhrazen (k prokázání toho ke kasační stížnosti připojila další doklady). Jak ovšem plyne ze shora již shrnutého odůvodnění napadeného rozsudku, městský soud postavil své závěry zcela jednoznačně na tom, že odpovědností stěžovatelky jako žadatelky bylo, aby ve smyslu § 78 odst. 4 zákona o zaměstnanosti na výzvu úřadu práce bezdlužnost doložila a za situace, kdy byla vyrozuměna o existenci dluhu, doložila, že tento dluh uhradila (případně, že dluh nevznikl). Důkazní povinnost stěžovatelka podle městského soudu nesplnila ani v odvolacím řízení (viz zejm. bod 20. napadeného rozsudku). Jinak řečeno, zatímco městský soud své závěry postavil na pasivitě stěžovatelky v průběhu správního řízení (včetně řízení o odvolání) a její odpovědnosti jako žadatelky za výsledek řízení, stěžovatelka svoji kasační argumentaci zaměřuje naopak na otázku naplnění podmínky bezdlužnosti, tedy vyjadřuje se k „*tvrzenému údajnému daňovému nedoplatku*“ a vysvětluje, jak mohlo k jeho evidenci správcem daně dojít. V kasační stížnosti sice reaguje též na odkaz městského soudu na rozsudek NSS sp. zn. 2 Ads 340/2017 (který městský soud výslovně učinil „*nad rámec*“ podstaty rozhodovacích důvodů, viz bod 22.), ke svému postupu a aktivitě v rámci správního řízení však neuvádí ničeho. Nikterak především nereaguje na to, zda prokázala (mohla prokázat) úhradu dluhu (či jeho neexistenci) v řízení před správními orgány a ani nijak jinak se nevyjadřuje k procesní pasivitě, kterou jí městský soud v napadeném rozsudku přičítá k tíži a od níž se závěry napadeného rozsudku odvíjí.

[8] S ohledem na výše uvedené je tedy zřejmé, že podstata kasačních námitek stěžovatelky směřuje mimo hlavní rozhodovací důvod napadeného rozsudku. Takové

námítky jsou však nepřípustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírají o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. (obdobně rozsudek NSS z 12. 5. 2021, čj. 8 As 124/2019–46, body 67 a 68, či usnesení NSS z 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019–63, č. 4051/2020 Sb. NSS, bod 12). K dané části kasační argumentace se proto Nejvyšší správní soud nemůže věcně vyjadřovat.

[9] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že kasační stížnost vyjma výše popsané argumentace obsahuje i námitku týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku městského soudu. Stěžovatelka v této souvislosti výslovně poukazuje na to, že nedostatečné zjištění skutkového stavu věci (jde-li o nesprávné přiřazení plateb správcem daně) namítala „od počátku“. Učinila tak i ve správní žalobě, městský soud se tím však podle ní řádným způsobem nezabýval.

[10] K této části kasační argumentace, která je argumentací přípustnou, lze úvodem připomenout, že nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky; rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené; rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria; nebo rozhodnutí, z něhož není zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (např. rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, čj. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, či ze dne 11. 8. 2004, čj. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS). Současně však Nejvyšší správní soud ve své judikatuře setrvale zdůrazňuje, že ne každý dílčí nedostatek odůvodnění založí nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Přezkoumatelnost rozhodnutí krajského (městského) soudu není hodnotou sama o sobě. Zrušení zpravidla pro účastníky, včetně toho, který podává kasační stížnost, neznamená žádný přínos. Výsledkem je naopak pravidelně prodloužení a prodražení soudního řízení. I proto je nutné k aplikaci kasačního důvodu spočívajícího v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů přistupovat krajně zdrženlivě (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, čj. 2 As 196/2016-123, č. 3668/2018 Sb. NSS). Nepřezkoumatelné proto kupříkladu není rozhodnutí, v jehož odůvodnění soud prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže soud nebude vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (náleznost Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, nebo rozsudek NSS ze dne 4. 3. 2015, čj. 8 Afs 71/2012-161).

[11] Jak již bylo výše uvedeno, městský soud napadený rozsudek vystavěl sice na stručném, nicméně na zcela jasném a přezkoumatelném závěru, podle kterého bylo odpovědností stěžovatelky, aby na výzvu úřadu práce doložila, že dluh uhradila (popř. že dluh nevznikl), přičemž stěžovatelka podle městského soudu svou důkazní povinnost nesplnila ani v odvolacím řízení. Za této situace není pochybením způsobujícím nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku (a tedy jeho nezákonnost), pokud se městský soud již výslovně nezabýval tím, zda ke dni vydání vyrozumění úřadu práce (či k jinému datu) nedoplatek existoval, resp. nevypořádal dílčí argumenty stěžovatelky týkající se

pokračování

možných důvodů vzniku nedoplatku. Pokud totiž městský soud dovedl, že bylo na stěžovatelce, aby v řízení o své žádosti doložila, že podmínku bezdlužnosti splňuje, nebylo již nutné, aby se zabýval i tím, zda danou podmínku skutečně stěžovatelka splňovala či nikoliv. Lze tedy uzavřít, že i ve vztahu k požadavkům shora citované judikatury odůvodnění nyní napadeného rozsudku z hlediska přezkoumatelnosti ob stojí. Městský soud založil své závěry na odůvodnění, které ve vztahu k žalobním námitkám stěžovatelky představuje dostatečnou reakci. Kasační námitka týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku tedy není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost (v části, v níž je přípustná), není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[13] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. února 2023

Milan Podhrázký
předseda senátu